

Sygn. akt V KK 345/20

POSTANOWIENIE

Dnia 1 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 1 września 2020 r.,
sprawy **G. Z.**

skazanego z art. 56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 10 grudnia 2019 r., sygn. akt VII Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 24 maja 2019 r., sygn. akt II K (...),

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z dnia 24 maja 2019 r., sygn.. akt II K (...),
uznał **G. Z.** za winnego tego, że I. w okresie od nieustalonego dnia września 2016 r.
do 15 listopada 2016 r. w Z. , województwa (...), wbrew przepisom ustawy z dnia
29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu, w
wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając czterokrotnie, uczestniczył w
obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej
wadze 200 gramów oraz środka odurzającego w postaci konopi, innej niż włóknista,
o łącznej wadze 200 gramów, w ten sposób, że nabywał je od nieustalonej osoby, a
następnie sprzedawał je M. S., w celu dalszej dystrybucji wśród innych ustalonych i
nieustalonych osób, otrzymując dwukrotnie za 100 gram amfetaminy po 1200

złotych oraz raz za 100 gram marihuany 2000 złotych, za kolejne 100 gram marihuany 1900 złotych, uzyskując łącznie korzyść pieniężną w wysokości co najmniej 6300 złotych, czyniąc sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, przy czym zarzucanego przestępstwa dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, za umyślne przestępstwo podobne, to jest popełnienia występku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę dwóch lat i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości trzystu stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę dwudziestu złotych, jak też tego,

że II. w okresie od nieustalonego dnia listopada 2016 r. do 16 listopada 2016 r. w N. , województwa (...), posiadał wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, substancję psychotropową w postaci 30 tabletek Clonazepam, przy czym zarzucanego przestępstwa dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu, co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, za umyślne przestępstwo podobne, to jest popełnienia występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę czterech miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec niego w pkt. I i II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną dwóch lat i dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył **G. Z.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. tymczasowe aresztowania od 16 listopada 2016 r. godz. 20:55 do dnia 14 marca 2018 r. godz. 15:20, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

na podstawie art. 45 § 1 k.k. zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 6300 złotych tytułem przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej w wyniku popełnionego przestępstwa przypisanego mu w pkt I wyroku;

na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. orzekł wobec **G. Z.** przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 1 karta 473 akt, zarządzając jego zniszczenie;

na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł wobec **G. Z.** przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 3,4,5 karta 678 akt, zarządzając ich zniszczenie;

na podstawie art. 627 k.p.k., 633 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2805 zł. i 52 gr. tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 1600 zł.

Od tego wyroku apelację złożył **G. Z.** . W swojej apelacji kwestionował poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne. Zwłaszcza ocenę dowodu z jego wyjaśnień oraz dowodu z zeznań świadków, co doprowadziło do wydania niesłusznego wyroku skazującego.

Po rozpoznaniu tej apelacji, Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 10 grudnia 2019 r., sygn. akt VII Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Adwokat Ł. M. – obrońca skazanego **G. Z.**, złożył kasację od wyżej wymienionego wyroku Sądu Okręgowego w Z. . Zarzucił w niej rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nierozważenie i nieustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy w Z. do wszystkich zarzutów i wniosków apelacji, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a nadto w uzasadnieniu kasacji postawił zarzut naruszenia przepisów art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., poprzez zupełnie bezkrytyczne uznanie, że Sąd Rejonowy w Z. dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego, bez przekroczenia granic zasady swobodnej oceny

dowodów, i w sposób właściwy wykazał, iż **G. Z.** swoim działaniem wypełnił znamiona zarzucanych mu czynów, gdy tymczasem analiza całości materiału zebranego w sprawie nie pozwala na takie jednoznaczne i nie budzące żadnych wątpliwości ustalenia. W konkluzji wniósł, cyt. „, o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Z. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji. ”

Zastępca Prokuratora Rejonowego w Z. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego **G. Z.** jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo Zastępcy Prokuratora Rejonowego w Z. z dnia 26 czerwca 2020 r.).

W piśmie z dnia 23 lipca 2020 r., skazany **G. Z.** nie zgodził się ze stanowiskiem przedstawionym w pisemnej odpowiedzi na kasację.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Autor kasacji przechodzi do porządku dziennego nad tym, że w polskiej procedurze karnej kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Kasacja strony może być złożona jedynie od niektórych prawomocnych orzeczeń sądu odwoławczego i można w niej podnieść uchybienie o którym mowa w art. 439 k.p.k. lub inne rażące naruszenie przepisów prawa materialnego bądź procesowego, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia sądu odwoławczego. Przyjmuje się, że w świetle treści art. 523 § 1 k.p.k. pojęcie „, rażące naruszenie prawa ,” jako podstawa kasacji, ma znacznie węższy zakres niż przyczyny apelacyjne wskazane w art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. Podstawą kasacji nigdy nie może być zarzut ujęty w art. 438 pkt 3 k.p.k. Skoro tak, to **w przypadku nietrafnego nazwania w kasacji wadliwości polegającej na przyjęciu za podstawę wyroku błędnych ustaleń faktycznych „, naruszeniem prawa ,” nie uprawnia to Sądu Najwyższego, orzekającego przecież w postępowaniu kasacyjnym, do badania, pod pozorem rozpoznawania „,zarzutu naruszenia prawa,” zasadności poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Do tego zaś w istocie sprowadza się wywód kasacji obrońcy skazanego G. Z.. Przypomnieć należy, że w sporządzonej przez siebie apelacji G. Z. kwestionował ustalenia faktyczne**

poczynione przez Sąd Rejonowy w Z.. Kwestie podniesione w jego apelacji miał na uwadze Sąd Okręgowy w Z., o czym świadczy treść punktu 3, sporządzonego na formularzu, pisemnego uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 10 grudnia 2019 r., sygn. akt VII Ka (...). Słusznie Sąd odwoławczy uznał, że w realiach sprawy Sąd I instancji oceniając, między innymi, dowody z wyjaśnień **G. Z.**, wyjaśnień i zeznań (...), nie przekroczył granic zasady swobodnej oceny dowodów ujętej w art. 7 k.p.k. Z tego przepisu wynika, że wartościowanie (ocena) zgromadzonych dowodów, dla dokonania ustaleń faktycznych należy wyłącznie do sądu orzekającego, z zasady mającego z tymi dowodami bezpośredni kontakt, którego przekonanie opiera się na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy. Oczywiście ocena ta musi uwzględniać zasady logiki, wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Nie można zatem zasadnie w realiach sprawy wywodzić, że Sąd Okręgowy w Z. naruszył przepisy art. 7 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw, z art. 457 § 3 k.p.k. Niezrozumiały jest postawiony w kasacji zarzut obrazy przepisów art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Po pierwsze przecież Sąd odwoławczy wydał orzeczenie o którym jest mowa w art. 437 k.p.k., a mianowicie po rozpoznaniu apelacji, wydał wyrok utrzymujący w mocy zaskarżony wyrok Sądu I instancji. Po drugie poza sporem jest, że jeżeli sąd odwoławczy przejmuje ustalenia sądu pierwszej instancji i utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, to nie może naruszyć art. 410 k.p.k. (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2017 r., sygn. akt V KK 289/17, Legalis). Przepis art. 410 k.p.k. może zostać naruszony wówczas gdy sąd czyni własne ustalenia faktyczne (por. np. wyroki Sadu Najwyższego: z dnia 25 lutego 2009 r., sygn. akt II KK 149/08, Legalis, z dnia 15 maja 2012 r., sygn. akt IV KK 398/11, Legalis). Odnosząc się zaś do zarzutów podniesionych przez obrońcę skazanego w uzasadnieniu kasacji. Jeśli chodzi o zarzut obrazy przez Sąd odwoławczy art. 4 k.p.k., to tzw. zasada obiektywizmu ujęta w tym przepisie, nie może stanowić samodzielnie podstawy zarzutu kasacyjnego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2000 r., sygn. akt IV KKN 532/99, Legalis). Przepis art. 5 § 2 k.p.k. nie mógł zostać naruszony przez Sąd Okręgowy w Z. , albowiem z przebiegu postępowania przed tym Sądem nie wynika aby ten Sąd powziął wątpliwości i rozstrzygnął je na niekorzyść skazanego **G. Z.**. Pamiętać bowiem należy, że przedmiotem categorycznego nakazu

wyrażonego w art. 5 § 2 k.p.k. nie są wątpliwości strony postępowania lecz organu procesowego. W orzecznictwie kasacyjnym Sądu Najwyższego, już od wielu lat, wskazuje się, że skoro przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, jakie może powziąć sąd orzekający (nie zaś strona), to dopiero wówczas gdyby sąd je powziął, a nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego, to zasadny byłby zarzut kasacyjny naruszenia tego przepisu (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2004 r., sygn. akt V KK 332/03, R – OSNKW 2004, poz. 751). Sąd Okręgowy w Z. nie przeprowadzał postępowania dowodowego, nie mógł zatem naruszyć przepisu art. 7 k.p.k. Natomiast Sąd ten, działający jako organ kontrolujący przebieg postępowania w sprawie **G. Z.**, które toczyło się przed Sądem Rejonowym w Z., zbadał czy Sąd I instancji, oceniając zgromadzony materiał dowodowy uczynił to w granicach zasady swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 7 k.p.k. Pamiętać przy tym trzeba, że kontrola apelacyjna trafności takiej oceny, nie może objąć tej sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się wyłącznie z bezpośredniością przesłuchania, a siłą rzeczy musi ograniczyć się do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej lub logicznej albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy. Sąd Okręgowy w Z. trafnie, w realiach sprawy, uznał, że ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy w Z. (por. pisemne uzasadnienie wyroku tego Sądu z dnia 24 maja 2019 r., sygn. akt II K (...), str. 3 – 16), pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.